

Visszavonhatatlanul

Kedves Péli Tamás!

Szidni utálni, gyűlölni, átkozni szeretnék!

Elkövetnék ellened minden rosszat, mit elkövetni ember ellen lehet! Feláldoznám barátságunkat is: mindent, ami látható, mindent, ami hallható, mindent, ami érző emberrel elkövethető. Győző vagy már megint, már megint megfosztottál e gyönyörtől! Miért szüntél meg embernek lenni?

Miért vagy halott?

Vagy kérdezd meg, kérdezd, legalább álmomban kérdezd meg, miért sírok. Téged siratlak, aki még három órával ezelőtt itt voltál a Földön, s most mélyen a földönkívüli semmivilágban ragyogsz! Nem hiszem el, hogy Téged siratlak. Téged? Akinek volt bátorsága itt hagyni bennünket, szó nélkül átlépni abba a titokzatos dimenzióba, ahol – emlékszel, hányszor próbáltak bebizonyítani egymásnak, hogy milyen a túlvilág – nincsenek szivárványba öltözött, hozsánna arcú, madonna ósaszonyok, ahol most magadban vagy, mint Jézus a kereszten?

Sírjak, vagy tépjelek ki magamból, mint anyja méhéből magzatot az abortusz?

Magunkat sirassam, akiket itt hagytál, s mi kéz a kézben vezettünkfel a keresztre?

Nem!

Némuljon el a száj, vásznaiddal takarják be a szemet, mert fénytelenül is látható képeid fókuszában a rend, csitító ujjaddal a szájon legyen uralkodó egy percig a csend. Ajkamra tedd csitító ujjadat, legyen csend itt benn és ott lenni, mert lelkünk a csendet szereti.

Lélek lettél hát Te is, mint közülünk annyian, tenyerem pázsitján pihenő lélek, glóriás dac, szájból a kiforduló gyanú zápfoga, utolsó villanás, seb a két kezemen, sehonnaiságomnak intő példa, jel, színeidben összezsúfolt szó.

Színekbe foglalt szó, harangzúgás, titok, világító szentjánosbogár, anyám ablakában a pislákoló fény, cigánykaraván útjainkon az egyetlen, elvéthetetlen ösvény. Ajtóm előtt vinnyogó félelem, térnélküli világ. Befalazott ajtó.

Mondd, legalább álmomban mondd, hogy nem igaz! Feláldozom érte a barátságunkat, csak mondd!

Tamás negyvenhat évet élt.

Meghalt – visszavonhatatlanul.

Choli

PTK 86

